

STEZICE

GIMNAZIJA NOVO MESTO
LETO 1979 - 1980 E.ŠT.

THE

UNIVERSITY OF MICHIGAN
ANN ARBOR, MICHIGAN

UMRL NAM JE TITO

VELIKAN NAŠE REVOLUCIJE

DRŽAVLJAN SVETA

PREDSEDNIK SFRJ

PREDSE DNIK ZKJ

MARŠAL JUGOSLAVIJE

VRHOVNI POVELJNIK OBOROŽENIH SIL

4. maja 1980. leta ob 15.05
je ugasnilo življenje našega dragega Tita.

Mladina, ki jo je tako ljubil,
je s tem izgubila
svojega velikega tovariša in vzgojitelja

UMRE NAMI JE TITO

ELIKAN NASE REVOLUCIJE

DRŽAVLJANI SVETA

PREDSEBNIK ŠFRJ

PREDSEBNIK ZKJ

MARŠAL JUGOSLAVIJE

TRHOVNI POUČNIK OBROŠENIH ŠIL

1980. leta ob 15.05

uspešno življenje nasoda ob svoji

Mladine ki jo je tako ljubil

e s tem izboljša

svojega velikega tovarna in vzgojitelja

TISTEGA MRZLEGA MAJSKEGA DNE

le zakaj so danes
vse pesmi otožne
pesmi bi morale biti
vedno nežne svetlikajoče
pesmi bi morale prebujati
nova upanja
in rojevati
nasmejane otroke
le zakaj so danes
vse pesmi otožne

- - -

zdaj so vse poti neme
sive ptice utrujene pesmi poje
hodimo po zlomljenih perotih
tudi svetloba je lahko otožna
niti dotikov vetra ne čutimo več
pesmi barv so nam postale tuje
kaj je ostalo v sklenjenih rokah
kaj je ostalo v praznih očeh
kaj je ostalo v srcih
ko je šel skozi naše duše vihar

- - -

dež pada v dušah
vihar je polomil vse veje
utrujene roke segajo v nebo
vode so prestopile bregove
in vrba žalujka
ne more več s svojimi listi
pobožati sonca
dež pada v dušah
skozi nas v tih večer
žalost šepeta
in utrujena ptica na vogalu
je povesila glavo
ko je zaslišala
našo tiho pesem
dež pada v dušah

- - -

danes bi moral med ljudmi živeti molk
da bi se ljudje v njem prepoznali
da bi ljudje v njem drug drugega razumeli
vse ceste so sive in mrtve
in med ljudmi je preveč praznih besed
o le zakaj so potrebne besede
ko govorijo oči ko govorijo kretnje rok
ko ljudje jokajo s pogledi
ko imajo vsi ljudje mrtve oči
tako ti je ime žalost
pojdi z mano
v veliko tišino se potopiva
in glejva skupaj ples krvavih senc

- - -

ne povešaj oči človek
spodaj so tla spodaj je obup
tam so utrujene žene
veliko bolj nosijo
v izmučenih dlaneh
tam so sivi utrujeni paži
grozo sipajo med ljudi
tihe in same
ne povešaj oči človek
spodaj so dežne kaplje
postale krvave solze
preveč svetlobe je
ko dvigneš oči zaboli
toda...ne povešaj oči človek

Med visoke trave bom šla, da svojo bolj utešim. Kot
da sem umrla, se mi zdi. Morala se bom roditi znova,
še enkrat. Vsa prejšnja rojevanja so bila z roso
oblita, prameni svetlobe so se igrali v njih. To
rojstvo bo zadnje. Odeto bo v siv pajčolan in v
rokah bo nosilo utrujen nasmeh. In ko bom dvignila
pogled in Jo začutila v mrtvih očeh, se je bom naj-
prej bala. Preveč barv, svetlih, prešernih se je
nabralo v njej. Pokleknila bom na tla z zaprtimi
očmi in božala trave. Najprej narahlo, ker se bom
bala dotikov. Ko me bodo sprejele, bom položila
svoj obraz vanje. In ko jih bom čutila vse, ko ne
bo med nami nobene skrivnosti več, bom odprla oči.

Vsa bom zelena in nad zelenim morjem bo modro nebo
in tudi na nebu bodo trave, bodo upanja. Takrat bom
začutila prepletanje, tisoče rok se dviga k nebu,
tisoče sklenjenih, utrujenih rok, ki morajo doseči
svetlobo. Veliko daljav je še neodkritih. Šli bomo
nanje, kajti v nas živijo trave, v nas živi velika
vera. Odprimo oči in stopajmo naprej. In če nas bo
spet oslepila svetloba, jih ne smemo zapreti. Kajti
to je naša svetloba, v nas živi in samo zdi se nam,
da je ne bomo nikoli več občutili.

Lidija Gačnik

Odšel si v maju. Po vsej domovini, v prst vseh celin,
med lačne, zatirane in ponižane si zasejal seme svo-
bode, ga varoval dan za dnem, bdel nad njim. In ko
je pognalo rožnato popje, začelo stegovati lističe
k soncu, ko je pognalo korenine prav v esrčje člo-
veštva, korenine, ki bodo premagale vse viharje na-
silja... v maju... je omahnila tvoja roka. Ostali
smo sami - z darovi, s katerimi si nas obsul, s tvojo
besedo.

Redkokdaj nosimo ljudje svoja srca v dlaneh, le v
najtežjih trenutkih. Danes so polna solza in bole-
čine, polna neizgovorjenih besed. Molčimo. Besede so
ničeve ob žalosti, ničeve ob silni obljubi, ki vsta-
ja v naših srcih.

Mladi smo! Polni moči in elana. Polni ljubezni do domovine, vere v bodočnost. Tito, radi te imamo! Tvoja pot je naša pot, negovali bomo tvojo setev, Jugoslavija bo še naprej naša, tvoja Jugoslavija - Srb, Hrvat, Makedonec, Črnogorec, Musliman in Slovenec - v bratstvu in svobodi, v trpljenju in boju... Tito je Jugoslavija, Jugoslavija je Tito, je naš samoupravni socializem, naša bodočnost in preteklost.

Bodočnost je v naših rokah... vodilo je Titova beseda, je boj za mir, svobodo in človeka.

Karmen Kenda

Največje, najlepše in najtežje stvari gredo mimo nas kot v sanjah. Že tri dni se skušam zbuditi.

Marjana Božič

Ne vem, kaj bi napisala. Vem le, da imam rada tovariša Tita, rada ga ima vsa Jugoslavija, rad ga ima cel svet. Tovariš Tito, hvala ti za lepo otroštvo, hvala ti za vse.

Ada Gole

Smrt je nekaj, o čemer mi mladi neradi razmišljamo. A pridejo trenutki, ko te smrt velikega človeka prisili, da začneš ob njej razmišljati. Ko tako opazuješ krsto, ki se v nemi tišini pomika med globoko pretresenimi ljudmi, se ti postavljajo vprašanja: Ali je to vse, kar je ostalo od človeka, velikana? Ali je mogoče, da ga bo čez nekaj trenutkov prekrila zemlja? Ali je sedaj za vedno odšel od nas? Odgovor na vsa ta vprašanja je enak: Tito je do sedaj živel med nami, odslej bo živel v nas. Živel bo večno, saj si je s svojim delom to tudi zaslužil!

Stojan Pelko

Težko mi je v teh trenutkih žalosti in ne vem, kako bi vse to izrazil. Ne najdem primernih besed - vsaka se mi zdi premalo dostojanstvena, premalo vredna tega skromnega in velikega človeka, ki je v naša srca prodrl s toliko moči, samozaupanja in ljubezni.

Tomaž Novak

Nikakor se ne morem sprijazniti z resnico, da Tita ni več med nami. V meni je nastala neka praznina, ki je ne more nobena stvar zapolniti. Vedno se ga bom spominjal nasmejanega, pripravljenega, da pomaga vsakomur, ki mu je pomoč potrebna. Tako se je tudi vedno zanimal za probleme mladih in jim skušal pomagati. Bil nam je v pomoč in bil je in še bo naš veliki vzor.

Italo Morosini

Tito je bil in ostaja naš največji učitelj; njegove misli in ideje nam kažejo pot, po kateri bomo mladi iskali cilje našega življenja.

Renata Stih

Težko nam je ob misli, da ni več med nami našega dragega tovariša Tita, ki se je celo svoje življenje boril za to, kar imamo mi danes. Nikoli več ne bomo videli njegovega prijetnega in neprisiljenega nasmeha, ki je izžareval ljubezen in vero v nas, mlade, v katere je imel Tito veliko zaupanja. Hudo nam je, da ne bo letošnji zlet ob 25. maju potekal v njegovi prisotnosti, toda z njegovimi idejami bomo nadaljevali in se tako oddolžili za vse tisto, za kar se je boril.

Mirjana Djordjević

V teh trenutkih začutiš, kako močna je ta zemlja, kako globoke so korenine v njej.

Ne bo nas zlomilo, zakaj naša bolečina raste iz ljubezni.

Ksenija Žmavc

Človek umre, toda njegova dela živijo. Tito, večno boš živel v naših srcih in obljubljam ti: hodili bomo po tvoji načrtani poti.

Natalija Srebernjak

Gledam na otroke v peskovniku. Mirno se igrajo, toda na njihovih nežnih obrazih ni veselega, otroškega smeha, kajti vsak ve: umrl je Tito.

Jasmina Dular

Danes se je njegova ideja, vsa njegova neomajna dediščina prelila v naša srca, v naše delo, v naš korak in nas napolnila z veliko odgovornostjo - nadaljevati korak in pot Tita - graditi jo združeno, zakaj če se izneveri en sam človek, bo izgubljen del Tita, to bi bila največja izguba za svet.

Tito, v moji besedi je toliko praznine in šibkosti, a obljubljam ti, da bom stopala po tvoji poti, po poti bratstva, sožitja, po tvoji poti, ki si jo tako odločno in hrabro gradil s svojim ljudstvom.

Violeta Bunc

Bolečina mi stiska grlo, solze so v očeh, roka mi podrhtava, nimam besed... Toda v srcu čutim nekaj toplega in strastnega. To je ljubezen, ljubezen do Tita, do očeta, ki nam je umrl.

Spet bolečina, pekoča, neutolažljiva.

Ni ga več. Nihče ne more verjeti. Saj ni res, saj ne more biti res. Še vedno mislim, da bo stopil izza zavese in se nam zasmel. Ampak njegov smeh je umrl, njegove velike, svetle oči ne bodo več spregledale, njegovo srce ne bo nikoli več bilo.

Jugoslavija si je nadela črn plašč in se zavila vanj z bolečino. Vse je zamrlo in zastalo za hip, za trenutek, ko se bomo od njega poslovili.

Toda nadaljevali bomo pot, kot jo je on nakazal, nadaljevali ideje, ki si jih je zamislil. Trdna mora biti naša volja, trdna kot gore. Čeprav je umrl, bo vedno v naših srcih, naši ljubezni...

Kako smo ponosni, da smo imeli Tita.

Ne da se popisati žalosti, ki nas je zajela, vse besede bi bile premalo. Ali je bil kje na svetu človek, ki bi ga tako ljubili, kot smo mi ljubili Tita? Vsak posameznik se trudi, da bi izkazal svojo veliko ljubezen do Tita. Najbolj pa jo bomo izrazili z delom in še večjim zanosom pri uresničevanju Titovih misli in idej.

Metka Gabrič

v imenu miru
v imenu svobode
v imenu narodov
žalujejo spuščene zastave
premočene od dežja in solza

Vsakokrat, ko smo vključili radio in je glas napovedovalca, poln mehkebe, oznanil, da se je našemu Titu izboljšalo zdravstveno stanje, se je tisoče src stisnilo v velikem, otroškem, ljubečem upanju...

V deževnem dnevu pa smo nemo obstali... V težki bolečini je njegovo ime počivalo na vsakih ustnicah... "Zadostuje ena sama beseda - Tito."

Zdi se mi, da smo se v teh žalostnih dneh zbližali vsi... V ognju trpljenja, preizkušnje nastane jeklo...

Nihče noče več stati ob strani... vključiti se z vsemi silami v borbo, da izpopolnimo naš samoupravni

socialistični sistem. Ni ga človeka, ki ne bi poznal njegovega sporočila ljudem... tega smrt ni mogla vzeti. Premalo je reči, da smo ponosni nanj, na njegovo delo, da ga imamo radi, da je naš in mi njegovi... Če bi vse besede... resnica, svoboda, revolucija, poistovetili z njegovim imenom... bilo bi premalo. Njegovo ime ni samo beseda, ime. Je simbol nove Jugoslavije, njegovih narodov, samoupravljanja in vseh naprednih idej. Boril se je za svobodnega človeka, za pravilno vrednotenje dela.

Velika je odgovornost, ki je legla na naše rame. Temelji našega sistema so trdni, vendar potrebujemo za gradnjo vsakega človeka. Moramo se izoblikovati... njegovo delo je vodilo, vzor.

Andreja Pleničar

Sredi pomladi je udaril grom. Težke dežne kaplje bičajo nežne cvetove. Njegove roke so sadile drevesa, jih vzgajale z znanjem in ljubeznijo. Prišla je pomlad, drevje se je razcvetelo v en sam mogočen cvet. A zdaj si, cvet, prepuščen sam sebi. Ni več roke, ki bi te branila pred zvermi, pred nevihto in sončno pripeko, ne bo te več hranila njegova kri. Sam si, cvet njegov, ne omahni. Ostani en sam mogočen cvet in se razvij v sad, ob katerem bi se razveselilo njegovo oko.

Vladi Šribar

Pomlad je. Vsa narava kipi v novem življenju, vse cveti in dehti, vse je tako lepo... Pa vendar prav v teh lepih dneh nam je legla na obraze žalost... Umrl je naš tovariš Tito. Še sedaj ne morem verjeti. Sedemnajst let sem živela z njim, bil je sestavni del moje mladosti, bil je delček vsakega lepega dneva, bil je moja svoboda...

Suzana Rugelj

Odšel si od nas v maju, mesecu mladosti, ljubezni, mesecu sonca. Samo trenutek je bil. Trenutek, ki je odnesel vse naše upe in prinesel v naše življenje praznino, napolnjeno z neizmerno bolečino. Za hip smo zastali, zlomljeni ob krutosti življenja, toda nekje v daljavi smo začutili tebe, tvojo nezlomljivo voljo, tvojo željo ustvariti lepši jutri. To nam pomaga, da danes ne klonimo, ko smo te izgubili, temveč obljubljam, da bomo nadaljevali tam, kjer si ti prenehal. Morda se šele sedaj zavedamo, kaj smo s teboj izgubili. Bil si nam več kot tovariš, bil si nam in nam ostajaš vzornik, vodja, učitelj, ki nas je naučil boriti se za to, kar je naše in živeti svobodno življenje.

Tovariš Tito - zelo sem želela, da bi te nekoč vide-la, čisto od blizu. Samo enkrat, da bi ti povedala, kako zelo sem ponosna, da živim v domovini, ki jo vodiš ti. Želela sem seči v tvojo plemenito roko, ki je imela za vsakogar toplino.

Takrat sem pomislila, da sonce ne bo več tako sijalo in da tudi besede ne bodo več tako iskrene. Pomislila sem, da boš vse to odnesel s seboj. Toda vedela sem, da bomo živeli dalje, ker moramo. Tvoje življenje je bilo en sam boj za lepši jutri. Nadaljevati moramo na temeljih, ki si nam jih zgradil ti in ki so dovolj močni, da lahko na njih gradimo naprej. Tvoja pot je dovolj jasno načrtana, da je ne moremo in ne smemo zgrešiti.

Morda danes in jutri in čez mnogo dni maj res ne bo več tako svetel, tako poln smeha in mladosti. Toda svojim dolžnostim se ne bomo izneverili in vedno znova se bomo ponosno spominjali našega velikega vodje, očeta, revolucionarja, človeka, ki nam je podaril brezskrbno mladost, življenje, ki ga je vredno živeti.

Ko si nas zapustil, smo ostali nemi. Vse solze, ki so nam stekle po licih, so se zlile v eno samo ogromno solzo, tebi za spomin. Tako zelo žalostna so bila naša srca. Celo z neba so padale velike dežne kaplje - solze za velikim voditeljem.

Našega tovariša Tita - njega, ki se je znal tako veselo smejati in ki je znal tudi odločno stisniti ustnice in se upreti, njega ni več. Odšel je v komaj prebujajoči se pomladi... Z drevesa je padel droben cvet, dežna kaplja se je zlila z vodno površino, na tleh je obležal mrtev list - življenje se je za hip ustavilo.

Tovariš Tito, zahvaljujemo se ti za vse, kar si nam dal, zapustil, za vse, kar si nas učil. Večno boš živel med nami s svojimi idejami in obljubljam, da bomo še naprej gradili bodočnost, ki bo tvojemu imenu in nam, tvojim učencem, v ponos.

Dokler bo živela naša Jugoslavija, boš živel tudi ti, ker Jugoslavija je Tito in Tito je Jugoslavija.

Andreja Tomše

Prvi vtis, ki me je prevzel, ko sem slišala za Titovo smrt, je bilo razočaranje. Prav tako otroško in naivno kot takrat, ko sem zahtevala od sonca, da bi mi tudi ponoči svetilo, čeprav mi je mama povedala, da mora tudi sonce spati. Jaz pa sem bila razočarana in žalostna, ker me je pustilo na cedilu.

Tito nas ne pušča samih.

Alenka Suhadolnik

Onemela so naša mlada srca, ustnice so nam otrpnile, oči so zalile solze, nismo mogli verjeti strašni novici, da si nas za vedno zapustil, dragi, predragi tovariš Tito.

Ne bomo več slišali tvojega glasu. Ne bomo več gledali tvojega nasmeha, nič več ne bomo nestrpnost sledili poročilom o tvojem zdravju. Tvoje izmučeno telo bo počivalo v zemlji, ki si zanjo daroval vse svoje bogato življenje, ki si jo tako neizmerno ljubil.

Tvoje misli, ideje, borbenost, hrabrost, neizmerno človekoljubje žive v nas in bodo vedno živeli. Nikdar ne bomo dopustili, da bi kdorkoli poskušal rušiti to, kar so naši narodi zgradili pod tvojim dolgoletnim vodstvom. Nenehno nas bo vodila tvoja misel, tvoj svetel vzgled, živel boš med nami, hodili bomo po jasno načrtani poti, nadaljevali tvoje delo in se borili za mir doma in v svetu. Ponosni smo, da smo tvoji mladinci, da smo člani narodov Jugoslavije, da smo ljudje, v katerih živi tvoja velika osebnost.

Tovariš Tito, nikdar te ne bomo pozabili in še vedno bomo peli: "Druže Tito, mi ti se kunemo, da sa tvoga puta ne skrenemo!"

Mojca Kurent

TITO - NAŠ UČITELJ

- - -

Osebnost lahko prispeva k ustvarjanju zgodovine, toda samo če zna razumeti, kaj ljudstvo res občuti in želi, če se zna boriti za uresničenje ljudskih teženj, če, z eno besedo, postane sestavni del ljudstva...

Med temi milijoni ljudi so nekateri ostali kmetje, drugi so dobri delavci, tretji pišejo knjige ali razvijajo znanost, meni pa je bila dana vloga, da z ljudstvom vodim boj za njegovo resnično osvobojenje.

- - -

Govoril sem že o tem, da bi želel, da je naša mladina dostojen in dosleden naslednik vseh pozitivnih tradicij naše mladine iz minulosti, predvsem iz minule vojne. Te tradicije je treba gojiti. Prenašanje teh tradicij iz minulosti pa zahteva nepretrgano vzgojno delo v tej smeri. Naša mladina ima zdaj mnogo možnosti, da se razvije in da bo res dostojen naslednik prejšnje generacije. Zato se mora predvsem učiti. Šola ji ne sme biti v breme, ne glede na pomanjkljivosti, ki so še v njej. Naša mladina naj razume to nalogo kot neogibno potrebo, da si pridobi čim več znanja, da bi lahko v takšnem družbenem sistemu, kakršen je naš, in na tej stopnji znanstvenega razvoja čim več koristila svoji skupnosti.

- - -

Našo mladino moramo vzgajati, da bo ljubila svojo državo, da bo ljubila svojo domovino in da bo pripravljena v vsakem času, ako bo potrebno, dati tudi življenje za njeno neodvisnost. To pa je zelo potrebno tudi v sedanjem času in to ni v nasprotju z internacionalizmom. Naša država je socialistična, gradi novo življenje v težkih okoliščinah in ne moremo dovoliti v nobenem primeru, da bi naši mladini začeli pridigati, da ji ni treba braniti svoje države, ker smo proti vojni, kajti to bi bil defetizem najslabše vrste. Borba proti vojni je sestavni del naše zunanje politike. Toda zahteva tudi pripravljenost mladine, da se v potrebi zavzame za obrambo svoje države.

Pri mladini je treba razvijati kritični duh, da se lahko sama zavestno zoperstavi neokusnostim in vsemu, kar ne prispeva k oplemenitenju in humanizaciji mladega človeka, da se tudi na tem področju usmeri k pravi vrednotam.

- - -

Ko govorimo o deležu mladine v preteklosti, danes nekateri pravijo: to so bili drugačni časi, vojna in revolucija. Pravijo, da se je bilo takrat za kaj bojevati. Jaz pa trdim: tudi danes se je za kaj bojevati, pa še kako. Moramo ne le ohraniti tisto, kar smo si pridobili, temveč tudi nenehno graditi novo.

- - -

V vseh obdobjih revolucionarnega boja je Komunistična partija Jugoslavije pripisovala največ pomena urejanju nacionalnega vprašanja v naši državi, poglobljanja bratstva in enotnosti in krepitvi enakopravnosti. Samo trdna in enotna Jugoslavija lahko predstavlja pomembno silo. Samo takšna država lahko prevzame vidno mesto na svetovnem prizorišču. Jugoslavija ni bila nikoli deležna tolikšnega prestiža, kot ga je danes. Tako je predvsem zaradi tega, ker smo enotni. Bratstvo in enotnost je veliko jamstvo za našo prihodnost. Doseči in ohraniti tako enotnost v naši državi ni lahka stvar. Pri tem močno računam z našo mladino.

- - -

Z revolucionarnostjo v današnjih razmerah je mišljen vztrajen boj za nadaljnji razvoj samoupravnih socialističnih odnosov v naši družbi; odločen zlom vseh odporov in zaprek, ki so nam na poti; obvladanje marksističnega nauka in stalno spoznavanje zakonitosti in smeri družbenega razvoja; pospešeno razvijanje proizvodnih sil ob maksimalni uporabi znanstvenih in tehnoloških dosežkov; vsestranski razvoj človeške osebnosti in njenih ustvarjalnih sposobnosti; energično odpravljanje socialnih razlik, ki ne slonijo na delu; dosledno izvajanje socialističnih načel - od vsakega po sposobnostih, vsakemu po rezultatih dela.

Globòko sem prepričan, da bodo mladi tisto, kar so ustvarili starejši tovariši, in tisto, kar sedaj ustvarjamo vsi skupaj, in da bodo, če bo potrebno, odločno preprečili vsak poskus ogrožanja težko pridobljene in drago plačane neodvisnosti naše domovine, kršitve bratstva in enotnosti narodov in narodnosti naše domovine, našega samoupravljanja in drugih velikih pridobitev socialistične revolucije. Za našo lepšo sedanost in bodočnost, kakršno želimo, smo že izbojevali odločilne bitke. Toda mi se nikoli ne moremo zadovoljiti z doseženim, ampak moramo pogumno naprej, k tistemu, kar je še boljše in naprednejše, kar je še svobodnejše in bolj človeško.

- - -

Pri nas starejših vlada običajno nekoliko ustaljeno mnenje, da je najbolje, če dela človek sam. Nekateri ljudje zelo radi opravijo vse sami. Treba pa je znati organizirati in razdeliti delo, zaposliti druge, skrbeti za zamenjavo. Bil bi zelo nesrečen, če ne bi bil prepričan, da imamo odlično zamenjavo in da bo kdo koga izmed nas pogrešal, ko ne bo več delal. Prišli bodo novi ljudje.

Pred vami, mladimi, so velike in zahtevne naloge. Toda prepričan sem, da jih boste kot dosedaj uspešno izpolnjevali. Za vzgojo in strokovno usposabljanje ste imeli precej boljše razmere kot generacije pred vami, zato imate na voljo tudi večje znanje in ustvarjalne potencialne. Delajte požrtvovalno, vztrajni bodite pri izpolnjevanju svojih obveznosti, smelo korakajte po poti, za katero so se čvrsto opredelili naši narodi in narodnosti - uspehov ne bo manjkalo. Da bi v najzahtevnejših situacijah našli dobre rešitve, da bi razlikovali prave vrednote od navideznih, resnico od blodenj, pravico od krivice - vam bodo najbolj pomagali interesi delavskega razreda, interesi naših narodov in narodnosti. Zvestoba tem interesom je najzaneslivejše politično merilo in najvarnejši kašipot za mlade generacije, kakor tudi za vse naše delovne ljudi in občane. Na podlagi tega se naprej razvija tudi ljubezen do svobode in neodvisnosti, do socializma in samoupravljanja, utrjuje se privrženost miru in enakopravnemu sodelovanju med narodi, pa tudi odpor do vsake oblike dominacije in podrejanja.

- - -

Mladi ljudje morajo biti subjekti oblikovanja svoje lastne bodočnosti, prevzeti morajo svoj delež obveznosti in odgovornosti za razvoj naše družbe. Ne glede na to, če delajo v tovarnah, če se učijo ali študirajo, če so v mestih ali na podeželju, morajo vsak dan živeti s problemi svojega okolja in biti prvi v akciji za reševanje teh problemov.

